

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
MAURICE LAGRANGE
της 4ης Ιουνίου 1964*

*Κύριε Πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,*

Το Δικαστήριο για μια ακόμη φορά επιλαμβάνεται αιτήσεως του Centrale Raad van Beroep, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, ως προς την ερμηνεία ορισμένων διατάξεων του κανονισμού 3, περί κοινωνικής ασφαλίσεως των διακινουμένων εργαζομένων. Πρόκειται κυρίως για το άρθρο 28 του κανονισμού, που αναφέρεται στο λεγόμενο «αναλογικό επιμερισμό» των περιόδων ασφαλίσεως που έχουν συμπληρώσει μισθωτοί σε περισσότερες της μιας χώρες της Κοινότητας, εν προκειμένω τις Κάτω Χώρες και την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας.

Πράγματι, στις δέκα υποθέσεις που έφθασαν ενώπιον του Centrale Raad, οι ενδιαφερόμενοι είχαν εργαστεί διαδοχικά στις δύο αυτές χώρες και, από του θανάτου τους, η χήρα τους μπορούσε να επικαλεστεί αφενός τον ολλανδικό νόμο περί του AWW, τον οποίο το Δικαστήριο γνωρίζει καλά, και αφετέρου τη γερμανική νομοθεσία περί χορηγήσεως παροχών στους επιζώντες. Εφαρμόζοντας τα άρθρα 27 και 28 του κανονισμού, οι γερμανικές αρχές χορήγησαν στις χήρες αυτές ένα μέρος, ανάλογο προς τη διάρκεια της υπαγωγής τους στο γερμανικό σύστημα, της συντάξεως που

προέκυπτε βάσει του συνόλου των περιόδων υπαγωγής στις δύο χώρες. Οι ολλανδικές αρχές, από την πλευρά τους, έκαναν το ίδιο για τον υπολογισμό του βάσει του AWW καταβλητέου μέρους συντάξεως. Τις τελευταίες αυτές αποφάσεις αμφισβήτησαν δικαστικώς οι χήρες, οι περισσότερες από τις οποίες δικαιώθηκαν από τα πρωτοβάθμια δικαστήρια, που έκριναν ότι το άρθρο 28 δεν είχε εφαρμογή σε σύστημα ασφαλίσεως όπως το AWW, στηριζόμενο στον κίνδυνο, στο οποίο το ποσό της παροχής είναι ορισμένο και ανεξάρτητο από τη διάρκεια της ασφαλίσεως και το οποίο κατά συνέπεια δεν προβλέπει «περιόδους ασφαλίσεως». Τα δικαστήρια αυτά προέβησαν έτσι σε ανακαθορισμό του συνολικού ποσού της βάσει του AWW οφειλόμενης συντάξεως σε 1 512 φιορίνια. Κατ' έφεση, το Centrale Raad van Beroep ή, ακριβέστερα και όπως συνηθίζεται, ο προεδρεύων του, υπέβαλε στο Δικαστήριο τα ακόλουθα τέσσερα ερωτήματα:

Πρώτο ερώτημα. Περιλαμβάνει ο όρος «νομοθεσίες», που χρησιμοποιείται στο άρθρο 1(b), στο άρθρο 1(d) και στο άρθρο 3 του κανονισμού 3, τον γενικό νόμο περί συντάξεως χηρών και ορφανών (AWW), παρ' όλο που ο νόμος αυτός δεν θεσπίστηκε παρά μετά την έναρξη της ισχύος του κανονισμού και δεν υπήρξε αντικείμενο κοινοποιήσεως, όπως προβλέπει η παράγραφος 2 του άρθρου 3;

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

Στο ερώτημα αυτό, η απάντηση δεν μπορεί παρά να είναι καταφατική. Τη δίνει το ίδιο το κείμενο του κανονισμού· το άρθρο 1(b) ορίζει τα εξής:

«Ο όρος νομοθεσία περιλαμβάνει τους υφισταμένους και μέλλοντες νόμους, κανονισμούς, οργανικές διατάξεις, κάθε κράτους μέλους, που αφορούν τα συστήματα και τους κλάδους της κοινωνικής ασφαλίσεως στα οποία αναφέρονται οι παράγραφοι (1) και (2) του άρθρου 2 του παρόντος κανονισμού».

Όσον αφορά το άρθρο 2, στο οποίο μας παραπέμπει η πιο πάνω διάταξη, έχει ως εξής:

«Ο παρών κανονισμός εφαρμόζεται σε όλες τις νομοθεσίες που αφορούν:

d) τις παροχές επιζώντων, πλην των παροχών που χορηγούνται σε περίπτωση εργατικού ατυχήματος ή επαγγελματικής νόσου...»

Οι ίδιοι οι όροι «υφισταμένους και μέλλοντες» αποκλείουν την αντίρρηση η οποία στηρίζεται στη χρονική προτεραιότητα του κανονισμού σε σχέση με τον νόμο. Όσον αφορά την έλλειψη κοινοποίησεως του νόμου περί του AWW εκ μέρους της Ολλανδικής Κυβερνήσεως, η έλλειψη αυτή δεν συνιστά, κατά τη γνώμη μου, παράβαση του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού. Πράγματι, ακριβώς όπως η παράγραφος 1 του ίδιου άρθρου, η παράγραφος 2 αναφέρεται στις νομοθεσίες και όχι στους νόμους. Το παράρτημα Β (σ. 585 της *Journal Officiel*), μνημονεύει, για τις Κάτω Χώρες,

τις «νομοθεσίες που αφορούν(...) την ασφάλιση κατά πρόωρου θανάτου, συμπεριλαμβανομένων των προσαυξήσεων», όπου προφανώς περιλαμβάνονται νόμοι όπως ο AWW. Επιπλέον, ο τελευταίος μνημονεύεται ρητά στο παράρτημα G του κανονισμού, όπως έχει τροποποιηθεί, με αναδρομική ισχύ από 1ης Ιανουαρίου 1959, από το άρθρο 7 του κανονισμού 130 της 18ης Δεκεμβρίου 1963 (*Journal Officiel* της 28ης Δεκεμβρίου 1963, σ. 2999). Επομένως, δεν είναι ανάγκη να λάβουμε θέση επί του λεπτού νομικού ζητήματος των αποτελεσμάτων ενδεχομένης παραβάσεως των υποχρεώσεων που επιβάλλει στα κράτη μέλη το άρθρο 3, παράγραφος 2.

Δεύτερο ερώτημα. Εφαρμόζονται, σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα (πράγμα που συμβαίνει, κατά τη γνώμη μου), οι διατάξεις του άρθρου 28, παράγραφος 1b, του κανονισμού, που αναφέρονται στον «αναλογικό επιμερισμό», προκειμένου περί της εκκαθαρίσεως συντάξεως χηρείας χορηγουμένης δυνάμει του AWW, ενώ ο νόμος αυτός δεν εξαρτά το ποσό της συντάξεως από τη διάρκεια της ασφαλίσεως και συνεπώς δεν μπορεί να γίνει επίκληση των διατάξεων του άρθρου 27, παράγραφος 1, που προβλέπουν «συνυπολογισμό των περιόδων ασφαλίσεως» προκειμένου περί της «κτήσεως ή ανακτήσεως του δικαιώματος προς λήψη παροχών», κατά τη διατύπωση του άρθρου αυτού;

Το ζήτημα αυτό είναι πολύ λεπτό αυτό καυθυτό και δικαιολογημένα έχει δώσει αφορμή σε αντικρουόμενες αποφάσεις των πρωτοβαθμίων δικαστηρίων. Είναι βέβαιο, πράγματι, ότι θεωρούμενα μόνο, τα άρθρα 27 και 28 φαίνονται στενά συνδεδεμένα μεταξύ τους και ο μηχανισμός επιμερισμού που προβλέπει το άρθρο 28 φαίνεται ότι δεν πρέπει να εφαρμόζεται παρά μόνον προκειμένου περί δύο συστημάτων που και τα δύο εξαρτούν το δικαίωμα προς λήψη συντάξεως, καθώς και το ποσό της συντάξεως, από

τη διάρκεια των υπηρεσιών. Χωρίς αμφιβολία, όπως επισημαίνει η Επιτροπή, το άρθρο 28, παράγραφος 1, εφαρμόζεται επί του «ασφαλισμένου στον οποίο αναφέρεται το άρθρο 27 του παρόντος κανονισμού», δηλαδή κατά την ίδια τη διατύπωση του τελευταίου αυτού άρθρου, επί του ασφαλισμένου που «έχει υπαχθεί διαδοχικά ή εναλλακτικά στη νομοθεσία δύο ή περισσότερων κρατών μελών», χωρίς να γίνεται διάκριση μεταξύ των νομοθεσιών οι οποίες στηρίζονται αποκλειστικά στον κίνδυνο και των νομοθεσιών που λαμβάνουν υπόψη τη διάρκεια των υπηρεσιών και χωρίς, κατά συνέπεια, να είναι ανάγκη να έχει ληφθεί υπόψη σε καθεμιά από τις νομοθεσίες ο συνυπολογισμός που προβλέπει το άρθρο 27. Με άλλα λόγια, το άρθρο 28 δεν παραπέμπει, τουλάχιστον ρητά, στο άρθρο 27 παρά μόνον για τον προσδιορισμό του ασφαλισμένου για τον οποίο πρόκειται (τον ασφαλισμένο στον οποίο αναφέρεται το άρθρο 27).

Η συνέχεια όμως του άρθρου 28, παράγραφος 1, και ιδίως το εδάφιο α, δείχνει ότι το σύστημα κατανομής *pro rata temporis*, το οποίο προβλέπει η διάταξη, δεν μπορεί να εφαρμοστεί παρά μόνο προκειμένου περί νομοθεσιών, οι οποίες στηρίζονται και οι δύο στη διάρκεια των υπηρεσιών και για την εφαρμογή καθεμιάς από τις οποίες έχει, κατά συνέπεια, σημασία ο συνυπολογισμός. Ιδού, πράγματι, πώς έχει το εδάφιο α:

«Ο αρμόδιος φορέας καθενός από τα κράτη μέλη ορίζει, σύμφωνα με τη δική του νομοθεσία, αν ο ενδιαφερόμενος συγκεντρώνει τις απαιτούμενες προϋποθέσεις για να έχει δικαίωμα προς λήψη των παροχών που προβλέπει η νομοθεσία αυτή, λαμβανομένου υπόψη του συνυπολογισμού των περιόδων στις οποίες αναφέρεται το προηγούμενο άρθρο».

Χωρίς αμφιβολία, θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι η τελευταία φράση («λαμβάνομένου υπόψη του συνυπολογισμού των περιόδων στις οποίες αναφέρεται το προηγούμενο άρθρο») έχει την έννοια: «λαμβάνομένου υπόψη, εφόσον συντρέχει περίπτωση...» αυτού του συνυπολογισμού, δηλαδή δεν θα υπήρχε λόγος να ληφθεί υπόψη όταν η εν λόγω νομοθεσία δεν το απαιτεί.

Η ερμηνεία όμως αυτή θα είχε σε τέτοια περίπτωση ως αποτέλεσμα να καταστήσει το άρθρο 28 εντελώς ανενεργό. Πράγματι, δεν πρόκειται μόνο, όπως μας είπε ο εκπρόσωπος της Επιτροπής κατά την προφορική διαδικασία, για κατανομή του οικονομικού βάρους, αλλά για τη θεμελίωση του δικαιώματος συντάξεως: κατά τη ρητή διατύπωση του εδαφίου b του άρθρου 28, παράγραφος 1, ο μηχανισμός κατανομής του βάρους δεν καλείται να λειτουργήσει παρά μόνον «εάν το δικαίωμα έχει κτηθεί δυνάμει του προηγούμενου εδαφίου». Το εδάφιο α είναι εξίσου σαφές: το δικαίωμα δεν γεννάται παρά μόνον εάν συγκεντρώνονται οι προβλεπόμενες από την εθνική νομοθεσία προϋποθέσεις του δικαιώματος για τη λήψη των παροχών αυτού του νόμου.

Κατά συνέπεια, στην περίπτωση του AWW συμβαίνει ένα από τα δύο: ή το δικαίωμα συντάξεως γεννάται δυνάμει του νόμου, δηλαδή όταν ο εργαζόμενος κατά τη στιγμή του θανάτου του είναι κάτοικος Κάτω Χωρών, οπότε δικαιούται ολόκληρη τη σύνταξη, όπως δέχτηκαν τα περισσότερα πρωτοβάθμια δικαστήρια στις παρούσες υποθέσεις, ή το δικαίωμα δεν γεννάται («αποκτάται» κατά τη διατύπωση του άρθρου 28), γιατί κατά τον θάνατό του δεν κατοικεί πλέον στις Κάτω Χώρες, και στην περίπτωση αυτή δεν υπάρχει πια «αναλογικός επιμερισμός» για τον απλό λόγο ότι δεν υπάρχει πια δικαίωμα συντάξεως βάσει της μιας από τις νομοθεσίες. Αυτό είναι — και η Επιτροπή δεν δυσκολεύεται να το υπογραμμίσει — ένα λυπηρό αποτέλεσμα, καθόσον

καταλήγει κατά περίπτωση είτε σε αυθαίρετη αύξηση του συνολικού ποσού είτε σε μείωσή του· είναι εύκολο να φανταστεί κανείς ακραίες περιπτώσεις (για παράδειγμα, την περίπτωση του μισθωτού που έχει εργαστεί για πολλά χρόνια στις Κάτω Χώρες και για πολύ σύντομο μόνο χρονικό διάστημα σε άλλη χώρα της Κοινότητας, όπου απεβίωσε έχοντας αποκτήσει εκεί κατοικία) όπου η λύση θα ήταν εντελώς άδικη. Σε τέτοια λύση, ωστόσο, φαίνεται να οδηγεί αναπόφευκτα το γράμμα των άρθρων 27 και 28.

Για να έχει το πράγμα διαφορετικά, είναι απαραίτητο να εφαρμοστεί ο νόμος περί του AWW σαν να προέβλεπε σύστημα στηριζόμενο στη διάρκεια των υπηρεσιών, τούτο δε τόσο για τη γένεση του δικαιώματος, όσο και για τον κατ' αναλογία επιμερισμό. Είναι πρόβλημα συντονισμού, το οποίο είχε δεσπόζουσα θέση στο πλαίσιο της αποστολής που ανατίθεται στο Συμβούλιο με το άρθρο 51 της Συνθήκης και το οποίο ατελώς μόνο λύθηκε από τον κανονισμό 3.

Εν τούτοις, όπως γνωρίζετε, φαίνεται ότι το πρόβλημα μπορεί να θεωρηθεί ότι έχει λυθεί με την έκδοση του κανονισμού 130/63, του οποίου το άρθρο 7 τροποποιεί το παράρτημα G του κανονισμού 3 κατά το μέρος III που αφορά την εφαρμογή της ολλανδικής νομοθεσίας. Λέω «φαίνεται», γιατί η τροποποίηση αυτή δεν είναι παρά έμμεση και δεν αφορά, πράγμα που θα ήταν πολύ προτιμότερο, τα ίδια τα άρθρα 27 και 28. Η ρύθμιση έχει ως εξής:

«Για την εφαρμογή των άρθρων 27 και 28 του κανονισμού, οι ολλανδικές αρχές θα λάβουν υπόψη τις παρακάτω διατάξεις:

(...)

β) Για τον προσδιορισμό του ποσού της παροχής που οφείλεται βάσει της ολλανδικής νομοθεσίας περί γενικής ασφαλίσεως χρηρών και ορφανών, θα εξομοιώνονται προς τις περιόδους ασφαλίσεως που έχουν συμπληρωθεί κατ' εφαρμογή της νομοθεσίας αυτής, οι περίοδοι για τις οποίες καταβλήθηκαν εισφορές ή ασφάλιστρα, οι οποίες έχουν συμπληρωθεί προ της 1ης Οκτωβρίου 1959 κατ' εφαρμογή της ολλανδικής νομοθεσίας περί ασφαλίσεως αναπηρίας-γέγρατος-επιζώντων (των μισθωτών)».

Η παράγραφος 2 προσθέτει ότι οι τροποποιήσεις που έγιναν έτσι στο παράρτημα G «ισχύουν από 1ης Ιανουαρίου 1959».

Έτσι, η νέα αυτή ρύθμιση δεν ορίζει ρητά ότι, σε περίπτωση εφαρμογής των άρθρων 27 και 28, το δικαίωμα συντάξεως βάσει του AWW μπορεί να γεννηθεί ακόμα και όταν ο ενδιαφερόμενος δεν υπαγόταν πλέον σ' αυτή την ασφάλιση κατά τη στιγμή του θανάτου του, διότι δεν κατοικούσε πλέον στις Κάτω Χώρες. Η ρύθμιση δείχνει, ωστόσο, κατά το σαφέστερο τρόπο, ότι ο AWW αντιμετωπίζεται ως σύστημα κατά το οποίο λαμβάνεται υπόψη η «συμπλήρωση περιόδων ασφαλίσεως» και επί του οποίου εφαρμόζονται, επομένως, τα άρθρα 27 και 28. Υπ' αυτές τις προϋποθέσεις δεν μπορεί πλέον να γίνει δεκτό ότι το δικαίωμα για τη λήψη παροχών εξαρτάται από προϋπόθεση άλλη πλην του να έχει υπαχθεί κανείς στο σύστημα αυτό οποτεδήποτε, χωρίς κατ' ανάγκη να υπάγεται ακόμα κατά την ημερομηνία επελεύσεως του κινδύνου, δηλαδή την ημερομηνία του θανάτου. Θα μπορούσε ίσως να παρατηρηθεί ότι ο συνδυασμός του άρθρου 28 προς τη νέα ρύθμιση του παραρτήματος G, που από νομική άποψη έχει ίδια αξία με τον ίδιο τον

κανονισμό, υπαγορεύει στο εξής ερμηνεία του άρθρου αυτού αντίθετη προς το γράμμα του, ή ακόμα (και αυτή είναι η θέση της Επιτροπής) ότι η νέα ρύθμιση επικυρώνει μια ερμηνεία των άρθρων 27 και 28 ήδη υποστηρίξιμη αφ' εαυτής. Νομίζω ότι τα άρθρα 27 και 28 είναι σαφέστατα και δεν αφορούν παρά μόνο συστήματα στα οποία λαμβάνεται υπόψη η διάρκεια των υπηρεσιών, αλλ' ότι, προς τον σκοπό συντονισμού, το παράρτημα G, υπό τη νέα του μορφή, εξομοιώνει το νόμο περί του AWW προς ένα τέτοιο σύστημα κατά τρόπο ώστε να το υπάγει στον μηχανισμό των άρθρων 27 και 28. Ο συντονισμός γίνεται έτσι σωστά, αλλά μόνο σε σχέση με την ολλανδική νομοθεσία και όχι σε γενική κλίμακα.

Όσον αφορά την αναδρομικότητα, ανατρέχει ρητά στην 1η Ιανουαρίου 1959, πράγμα που είναι αρκετό δεδομένου του χρόνου ενάρξεως της ισχύος του νόμου περί του AWW (καταρχήν 1η Οκτωβρίου 1959) και λαμβανομένων υπόψη των τροποποιήσεων του παραρτήματος G που αφορούν τη συνεκτίμηση των προγενέστερων περιόδων που συμπληρώθηκαν από άλλα συστήματα. Είναι αλήθεια ότι, στις σύντομες παρατηρήσεις του, το Συμβούλιο (παραθέτω) «θεωρεί ότι πρέπει να επισημάνει ότι προσδίδοντας στο άρθρο 7 τέτοιο περιεχόμενο (αναδρομική ισχύ από 1ης Ιανουαρίου 1959) δεν θέλησε να παρέμβει στις διαφορές οι οποίες αποτελούν ήδη αντικείμενο της υποθέσεως 100/63 (με την οποία ασχολείται το Δικαστήριο) και οι οποίες αφορούν τα δικαιώματα των ενδιαφερομένων που υφίσταντο ήδη πριν από την ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος του κανονισμού 130/63».

Χωρίς αμφιβολία, το Συμβούλιο υπαινίσσεται εν προκειμένω ένα πρόβλημα κεκτημένων δικαιωμάτων, αλλ' αυτό είναι ζήτημα που δεν οφείλετε να λύσετε. Είναι βέβαιο ότι, αν για παράδειγμα είχαν χορηγηθεί οριστικές συντάξεις βάσει του AWW προ

της δημοσιεύσεως του κανονισμού 130/63, χωρίς μείωση κατά το άρθρο 28, θα μπορούσε να τεθεί το ζήτημα των κεκτημένων δικαιωμάτων, αλλά το πράγμα δεν έχει έτσι, αφού οι αρμόδιοι φορείς προέβησαν, αντίθετα, σ' αυτή τη μείωση και οι αποφάσεις που δικαίωσαν ορισμένους από τους ενδιαφερομένους προσβλήθηκαν με έφεση. Θα μπορούσε ακόμα κανείς να αναρωτηθεί αν ο νέος νόμος, που δεν ισχύει αναδρομικά παρά από 1ης Ιανουαρίου 1959, θα εφαρμοζόταν σε περίπτωση που η ημερομηνία της γενέσεως του δικαιώματος, δηλαδή η ημερομηνία του θανάτου, είναι προγενέστερη της 1ης Ιανουαρίου 1959: είναι αλήθεια ότι δεν ίσχυε τότε ακόμα ο AWW, αλλά άλλα συστήματα, όπως γνωρίζετε, τα οποία διαδέχτηκε ο AWW. Αλλά, επαναλαμβάνω, δεν σας έχουν υποβληθεί τα ζητήματα αυτά περί κεκτημένων δικαιωμάτων και εναπόκειται στα εθνικά δικαστήρια να τα επιλύσουν, αν συντρέχει περίπτωση.

Τρίτο ερώτημα. Μπορούν, εφόσον πρόκειται για σύνταξη χρειάς χορηγούμενη δυνάμει του AWW, οι περίοδοι ασφαλίσεως που συμπληρώθηκαν βάσει του ολλανδικού νόμου περί ασφαλίσεως αναπηρίας να θεωρούνται ως περίοδοι ασφαλίσεως για την εφαρμογή του άρθρου 28, παράγραφος 1b, του κανονισμού;

Νομίζω ότι υπό το προ του κανονισμού 130 σύστημα και για τους λόγους που εξέθεσα σχετικά με το δεύτερο ερώτημα, η απάντηση θα ήταν αρνητική. Δεν μπορεί, αντίθετα, παρά να είναι καταφατική αφού άρχισε να ισχύει ο κανονισμός 130: το άρθρο 7, παράγραφος 1b του κανονισμού αυτού, το οποίο μόλις προ ολίγου ανέγνωσα, έχει ακριβώς και ευθέως ως σκοπό να ορίσει ότι λαμβάνονται υπόψη «οι περίοδοι κατά τις οποίες καταβάλλονταν εισφορές ή ασφάλιστρα οι οποίες είχαν συμπληρωθεί προ της 1ης Οκτωβρίου 1959 κατ' εφαρμογή της

ολλανδικής νομοθεσίας περί της ασφαλίσεως αναπηρίας-γήρατος-επιζώντων» για τον «προσδιορισμό του ποσού της παροχής που οφείλεται δυνάμει της ολλανδικής νομοθεσίας περί γενικής ασφαλίσεως υπέρ χηρών και ορφανών» (AWW). Πρέπει μάλιστα να δοθεί στο Centrale Raad η απάντηση ότι σύμφωνα με τη ρητή διατύπωση της ρυθμίσεως αυτής (η οποία, ως γνωστόν, ισχύει αναδρομικά από 1ης Ιανουαρίου 1959 και συνεπώς καλύπτει ολόκληρη την περίοδο εφαρμογής του AWW, που άρχισε να ισχύει την 1η Οκτωβρίου 1959), οι περίοδοι αυτοί πρέπει και όχι μόνο μπορούν να ληφθούν υπόψη.

Η Επιτροπή, εξάλλου, εξηγεί στο Δικαστήριο κατά τρόπο που φαίνεται ορθός, ότι η εφαρμογή του κανονισμού 130, σε συνδυασμό με την εφαρμογή του άρθρου 28, είναι στις περισσότερες περιπτώσεις ευνοϊκότερη και δεν μπορεί ποτέ να είναι λιγότερο ευνοϊκή από τη μη εφαρμογή των διατάξεων αυτών. Εν πάση περιπτώσει, η εφαρμογή αυτή επιβάλλεται από τη διατύπωση.

Τέταρτο ερώτημα. Αφορά το άρθρο 28, παράγραφος 1g, του κανονισμού, που αναφέρεται σε «παροχές ήδη εκκαθαρισμένες», αποκλειστικά τις ήδη κατά την 1η Ιανουαρίου 1959 — ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος του κανονισμού — εκκαθαρισμένες παροχές;

Δεν θα ήθελα να σας επιβαρύνω για μια ακόμη φορά με ανιαρή ανάγνωση διατάξεων. Οι διατάξεις αυτές όμως δίνουν οι ίδιες την απάντηση: είναι φανερό ότι τα εδάφια e και f του άρθρου 28, παράγραφος I, στα οποία αναφέρεται το εδάφιο g, έχουν διαρκή ισχύ, και ότι η αναθεώρηση που προβλέπεται στο εδάφιο g πρέπει να γίνει, εφόσον

συντρέχει περίπτωση, όποια κι αν είναι η ημερομηνία κατά την οποία εκκαθαρίστηκαν οι παροχές.

Προτείνω να δοθούν οι ακόλουθες απαντήσεις στα ερωτήματα που υπέβαλε το Centrale Raad:

Πρώτο ερώτημα. Ο όρος «νομοθεσία» που χρησιμοποιείται στο άρθρο 1b, στο άρθρο 2, παράγραφος 1d και στο άρθρο 3 του κανονισμού 3 περιλαμβάνει τον ολλανδικό νόμο περί γενικής ασφαλίσεως χηρών και ορφανών (AWW).

Δεύτερο ερώτημα. Οι διατάξεις του άρθρου 28, παράγραφος 1b, του κανονισμού εφαρμόζονται, δυνάμει του άρθρου 7 του κανονισμού 130, προκειμένου περί της εκκαθαρίσεως των συντάξεων χηρείας που χορηγήθηκαν βάσει της γενικής ασφαλίσεως χηρών και ορφανών.

Τρίτο ερώτημα. Οι περίοδοι ασφαλίσεως που συμπληρώθηκαν βάσει του ολλανδικού νόμου περί της ασφαλίσεως αναπηρίας-γήρατος-επιζώντων πρέπει να θεωρούνται, σε εκτέλεση του άρθρου 7 του κανονισμού 130, ως περίοδοι ασφαλίσεως για την εφαρμογή του άρθρου 28, παράγραφος 1b, του κανονισμού 3 προκειμένου περί της εκκαθαρίσεως των συντάξεων χηρείας που χορηγούνται βάσει της γενικής ασφαλίσεως χηρών και ορφανών.

Τέταρτο ερώτημα. Οι διατάξεις του άρθρου 28, παράγραφος 1g, του κανονισμού 3 έχουν διαρκή ισχύ.